

**Hilda och Ebba eller Ruinerna
vid Brahehus. =Anon.=
Stockholm, 1816. Tryckt...**

Berger, Christina Charlotta Ulrica,

1700-1829 59 C Br.

National Library
of Sweden

BERGER, Chr. Ch. V., f. Cronhielm

Lilla och Ebba.

Sthlm 1816.

Roman.

Sr.

(P. J. J.)

1700-1829

Berger, Christ. Wm. Charl.
f. Cronheim

Berger, Christ. Wm. Charl. f. Cronheim

Berger, C.C.U.

Su. Saml.
Roman.
SV.
(51)
1700-1829

HILDA OCH EBBA

ELLER

R U I N E R N A

VID

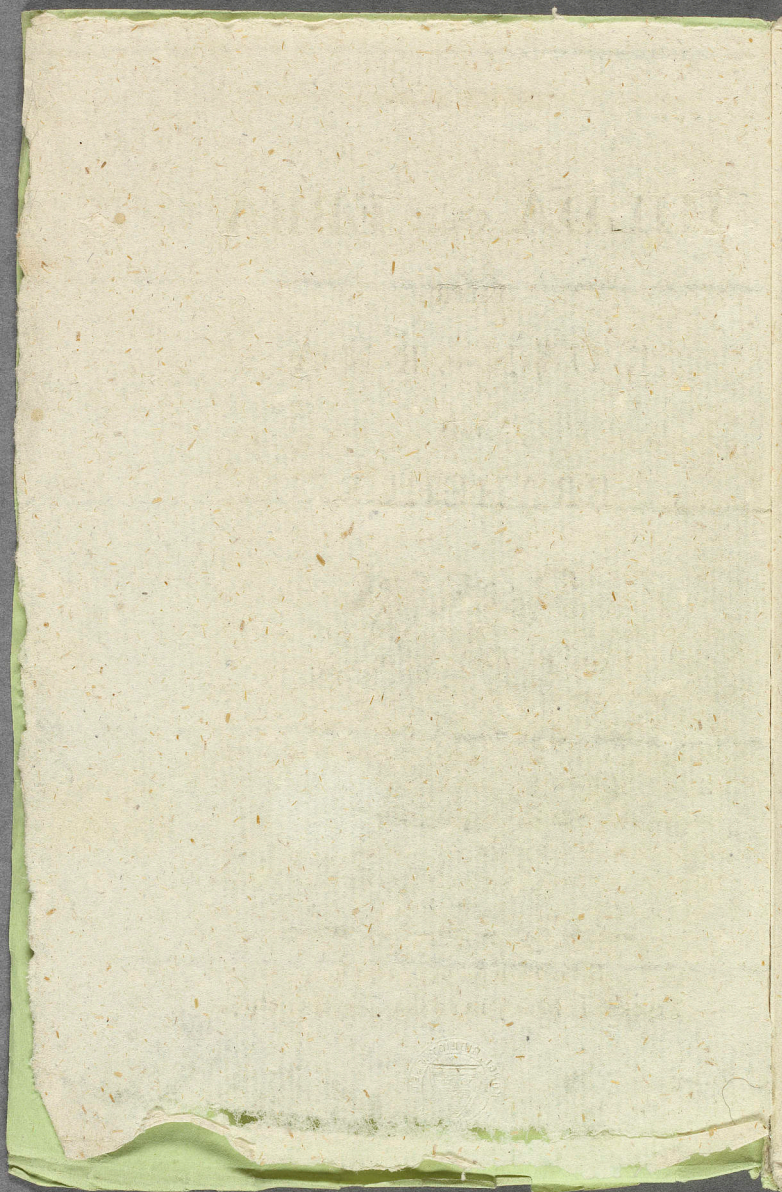
BRAHEHUS.

Stockholm, 1816.

Tryckt i Marquardska Tryckeriet.

1. Brefvet.

Ebba Löfvenstjerna til Hilda Liljefält.

Stockholm den 16 Maj 18--

Som du ser min bästa Hilda, här jag nu den i dina ögon så afvundvärda lyckan, at vara i Stockholm; men för mig har denna förmon intet behag, och midt uti hufvudstadens buller och nöjen, saknar jag lifligt det tysta Småland. Jag är i en ny verld, der alt är främmande för mig, til och med mina Föräldrar. — Uppfödd sedan jag var tre år, hos min goda Faster, har jag vandt mig at anse henne som min Mor, och hvilken öm Mor har hon icke varit för mig! med hvilken omsorg, har hon icke bildat mitt hjerta, och vårdat min uppfostran! Sedan jag skildes från henne tyckes hvar minut öka min saknad och väcka nya minnea af hennes godhet. — Jag förebrår mig ofta, at jag hos

mina verkliga Föräldrar kan känna denna saknad, denna uteslutande ömhet för min Faster. Ack! Hilda! Föräldrar borde aldrig lemna sina barn i andras händer; det är at bortskänka deras förtroende, deras hjertan, och denna uppoffring måtte vara svår, i synnerhet för en Mor. — Jag kländrar dock ej mina Föräldrar i detta afseende. Då de skilde sig vid deras enda och älskade Barn, var det för at bereda dess välstånd i framtiden, emedan min Faster, endast med detta vilkor, lofvade at testamentera mig sin betydliga egendom; men nu, då jag efter fjorton års frånvaro återkommer nästan som en främling til mitt verkliga hem, då önskar jag, at jag aldrig hade måst lemna det. Ack Hilda! då vore jag nu lugn. —

Viss at du saknar mig, borde jag ej uppröra de sorgliga känslor som vi båda sedan afskedets smärtande stund, säkert, lika lifligt erfarit; men, min bästa Hilda, du måste förlåta din Ebba om hon för en ungdoms Vän utgjuter sina känslor, och i dess sköte nedlägger den tysta smärta, som

hon ej vågar yppa för någon annan.
— Om du lofvarat ursägta det mjelt-
sjuka, i mina bref; så försäkrar jag,
at de äfven skola innehålla några
glada detaljer, åt hvilka den muntra
Hilda kan roa sig. Til en början
skall jag göra dig reda för min resa,
ty jag gissar huru nyfiken du är, at
veta alla de äfventyr, som du til
så stort antal förespådde mig, med
din vanliga skärtsamhet; men din
spådom blef ej besannad, och jag kan,
ty värr! ej fägna din rika inbildnings-
kraft med den minsta händelse. Inga
skenande hästar, ingen hjälpsam Rid-
dare, inga Röfvare, ej en gång fruk-
tan för dem, ty Kolmåln passerades
vid middagstiden; således ser du at
min resa var så litet Romantisk som
möjligt. — Min Far var under hela
vägen ganska vänlig och förtrolig och
sökte skingra min ledsnad, hvilken
jag på min sida förborgade så godt
jag kunde. Han gaf mig flere goda
råd huru jag borde uppföra mig, för
at vinna min Mors tilgifvenhet;
du vet at hon alltid lefvat i stora
yerlden, och at hennes lynne aldrig

öfverensstämt med min Fasters. Men Ack! Hilda! min Far ålade mig afven at glömma Hjalmar — Glömma den som frälst mitt lif! min älskade Hildas bror, med hvilken jag är uppfödd, och som jag alltid ansedt som min egen bror! Huru skall detta blifva möjligt? Mins du Hilda alla våra glada lekar, huru Hjalmar då alltid var min beskyddare mot de andra barnens yra glädje: huru han alltid, då vi fingo bannor upträdde som min försvarare, påtog sig felet, och blickade vår goda Fosteremor. Hela denna kedja af barnsliga Scener, som så fullkomligt teknade hans ömma tilgifvenhet för mig, är outplånligen intryckt i min själ, i synnerhet den oförgätliga dagen som ännu mera fästade oss vid hvarandra, då Hjalmar på vår glada promenad til Ruinerna vid Brahehus, med egen lifsfara räddade mig undan den ramlande muren och sjelfsårad, skyddade mig mot de nedstörtande stenarna: och detta minne skulle jag förjaga ur min själ? så känslolöst, så otacksamt skulle Ebbas hjerta blifva? Nej, Hilda, så tänkte ej min goda Fester då hon om aftonen omfamnade Hjalmar, tac-

kade honom för min räddning, och, anande våra känslor lofvade at tala til vår förmån hos min Far. Ack! detta har hon också gjort och just denna hennes godhet har ryckt mig ur den glada krets som jag nu ouphörligt skall sakna. Min Far sade mig at han aldeles icke gillade sin Systers plan och at den påskyndat mitt afhemtande; att den varma tacksamhet hvarmed jag talat om Hjalmars gerning, ännu mera ökat mina föräldrars missnöje, samt at de aldrig skulle gifva sin dotter åt en fattig Lieutenant. Jag hoppas, mitt Barn, at du glömmes belä denna barnslighet, tillade min Far, så vida du vil bibehålla dina Föräldrars vänskap. — Din Mor skulle aldrig förlåta en olydnad i detta fall. — Du ser således, min bästa Hilda, huru många orsaker jag har til saknad, och huru beklagansvärd jag är. Glömma kan jag aldrig; men för öfrigt skall min Fars vilja få bestämme mitt öde.

Efter fyra dagars resa anlände vi til Stockholm. Hos min Mor var den aftonen stor soupé, och hon ha-

de gifvit sin kammarjungfru befallning at föra mig uti mitt rum, der hon med mycken godhet emottog mig. — Jag kastade mig gråtande i hennes famn — Ack! jag gret af glädje! — Jag tyckte i den minuten at jag återfeck min älskade Fostermor — men denna ljuftva villa varade blott et ögonblick, då min Mor sade leende: gråt ej, Ebba lilla, du blir gråtögd; jag har mycket främmande och jag, vil at du visar dig på en fördelagtig sida. — Är det då ofördelagtigt at hafva känsla för sin Mor? tänkte jag för mig sjelf och suckade. Derpå geck min Mor ifrån mig, sedan hon befalt Annette at uppfästa mitt hår på den nymodigaste façon, och kläda om mig. En nätt resklädning låg redan färdig, och dertil måste jag hafva en slags pelegrimskrage, som med sina åtta rimsor, den ena öfver den andra, i Juni Månad, föreföll mig rätt varm och obeqväm.

Min Mor afhemtade mig sjelf och presenterade mig för sällskapet; jag har aldrig i min lifstid erfarit en så brydsam känsla, som under denna

Scène. Min Mor satte sig vid Spelbordet och jag tog min plats vid hennes sida. Jag undergeek en ordentlig mönstring, detta märkte jag, och det ökade ännu mera min förlägenhet. När vi souperat kl. 12 försvunno de främmande och jag nalkades min Mor. Gudskelof! vi äntligen äro ensamna, min bästa Mamma! sade jag — Åh ja! det är rätt förståndigt at du äfven kan trifvas utan stora sällskaper; men, min lilla Ebba, folkskygg får du intet vara — du är nu ej mera i Småland; sade hon leende — Jag kände at tårarne härvid kommo mig i ögonen — se så! gå nu och lägg dig; sade hon, du lærer ej vara van at vaka så länge stackars Barn! der nere lade Ni Er förmodeligen kl. 9.

Så slutades min första dag. Andra förmiddagen skulle jag gå ut at promenera med min Mor. Med en turkisk schavl och en hatt af tjockt sidentyg med en half alns hög kull, måste jag i den fasliga värman, emellan et och tu om middagen, framskrida från Drottninggatan, förbi Slottet och framåt Skeppsbron. — Ack!

Hilda! jag påminde mig då, med liflig saknad våra promenader de svala sommarmornarne — jag jämförde min fordnas halmhatt med blåklintsguirlanden, med det tunga tornet som jag nu bar; min lätta mousselins-schavl med den varma turkiska, och denna jämförelse slog ej ut til Stockholms promenadernas fördel — Just under det jag gjorde dessa betraktelser frågade min Mor, om jag någonsin kunnat göra mig begrepp om den sköna utsigten jag hade framför mig? (vi voro på Gustaf Adolfs torg) Anblicken af Slottet, Strömmen, den vackra Bron, Statuen och Palatserne omkring torget, är verkligen bland de skönaste man kan föreställa sig; men ändå vackrare fann jag utsigten omkring Sjöviksholm. — Den vackra löfskogen nedanför hvilken man ser den Spegelklara Vettern, Visings Ö som med sitt Slott uppskjuter ur de milda vågorna, det höga rysliga Grennaberget, vid hvars fot den lilla Staden med sina torn, i en halfcirkel åtföljer Sjöstranden, Braehus, hvars stolta Ruiner på bergets spets, ännu tyckas befalla öfver hela

nejden, och Ömberg, som likt et mörkblått Moln slutar utsigten af Sjön. — Hvad kan jämföras med denna tafra, som vi, min bästa Hilda, beständigt haft för ögonen? Nej! Mälarens grumliga böljor öfverträffa ej Vetterns Silfvervågor, och den pittoreska belägenheten af Brahehus ibland klipporna, finner jag mycket angenämare än Observatorium på sin kala höjd. —

Farväl! min bästa Hilda; Jag ber dig ej helsa min vördade Faster, ty jag har skrivit et långt bref til henne — men Hjalmar! — til honom måste du framföra en öm Systerlig helsning. Ack! Hilda! jag borde ej en gång helsa honom om jag noga iagttag föreskriften at glömma; men det skulle fordras et för stort våld öfver mig sjelf, at vara så otacksam. Ännu en gång Farväl! hvad detta ord är svårt, både skriftligen och muntligen at säga til en Vän — til en sådan Vän som min Hilda!

Ebba Löfvenstjerna:

II Brefvet.

Hilda Liljefält til Ebba Löfvensjerna.

Sjöviksholm den 24 Maj 18..

Min bästa Ebba! Du kan ej föreställa dig med hvilken obeskriflig glädje jag emottog ditt bref. Ack! hvad jag grät då jag läste det, och hvad jag saknar dig alla dagar! Efter vår skilsmässa kunde jag på ett par dar, ingen ting företaga; gråtande gick jag omkring och påminde mig huru vi tillsammans besökt alla dessa ställen, som nu synas mig så tomma och ödsliga. — Ingen ting kunde skingra min smärta, tils det äntligen föll vår goda Tante in at kalla alt detta: oförstånd; och ehuru hon verkligen var lika bedröfvad som jag, låtsade hon banna mig derfore, och bemödade sig at synas lugn. För at bespara henne denna förställning, blef jag hvad hon ville synas, och söker på alt sätt at trösta och förströ henne. — Det lyckas mig också stundom; men här vankar omkring mig en annan sörjande varelse, med hvilken alt

mitt bemödande är fruktlöst. Oagadt Tantes föreställningar kunna vi ej förmå honom at qväfva utbrottet af sin smärta. Jag börjar rättnu förlora tålamodet, och om detta varar länge, är jag, nästan mest at beklaga. Min Älskade Ebba är borta, Tante är syster med sin hushållning och dess emellan i sitt Bibliothek, och Hjalmar — den enda med hvilken jag skulle kunna prata och skratta — sväfvar outhörligt i känslans högsta regioner, och är döf, för alt som ej rör hans ömma låga. Låter jag honom någon gång i detta ämne utgjuta sitt hjerta, då blir jag aldeles öfversvämmad af Verteriska klagovisor, och önskar mig snarare hans tystnad. Af denna Celadon ser du således at jag ej har något sällskap; lägg nu härtil saknaden af dig, så kan du finna, at jag är på god väg at blifva mjeltsjuk, åtminstone förlorar jag en stor del af min munterhet, och det vore skada, ty då blir jag ej hälften så älskvärd som du förr funnit mig. — Trä ej emedertid at jag är utan medlidande för den stackars Hjalmar; Nej, jag gör alt

hvad som står i min förmåga at trösta honom. Alla dagar besöka vi dina favoritpromenader; när han då, med en hjertrörande ton utbrister: "detta trädet har skänkt sin välgörande skugga åt min dyrkade Ebba! på denna sten har jag ofta suttit vid hennes sida" &c, &c då tar jag på mig den ynkligaste mine i världen och upprepar känslösamt, lik det ömmaste Echo: "Ja! Herre Gud! här har hon suttit!" alla mina glada Polonoiser har jag lagt af sides, icke en enda Gavotte, Valls eller Qvadrille, spelar jag på mitt Fortepiano, bara Molltoner, bara Adagio; ty där sitter ju Hjalmar, midt emot mig, med sin MånskensPhisionnomie och betager mig all lust at vara glad. — Ruinerna vid Brahehus, kan du väl tänka at vi gå til, rätt ofta. Ibland förefaller denna vallfart mig nog besvärlig; du vet hvad där stormar, så snart ej vädret är fullkomligt lugnt, men detta hjälper ej, jag måste lunka dit upp, trots alla stormvindar, om jag vil vara i fred med min Bror; för honom är stormen ej annat

än Zephirer som omsväfvat dig vid Mälarens strand, och nu välgörande återflyga till honom och frambara din tysta helsning, eller också, om han af mitt ofta förnyade: "hu! hvad det bläser fasligt i dag!" verkligen märker stormen, förliknar han den helt poetiskt vid sina känslor. — Han har lofvat mig en Romance öfver Ruinerna, til belöning; jag har förbehållit mig at den ej blir sorglig, och han har försäkrat at den skall bli uti mitt namn, och på en melodie som jag tycker om — så snart den blir färdig går jag dit upp och sjunger den, och sedan skickar jag dig en copia deraf. — I dag rägnar det, så jag slipper klättra upp til Borgen, men deremot har jag måst flere gånger läsa ditt bref för Hjalmar. Detta gjorde jag likväl så gerna som han, men annars är det et syndastraff för en klok menniska at vara i sällskap med en varelse som är romanesk, och kär på köpet.

Jag måste banna dig, min söta Ebba, för det du ej tycker om Stockholm. Du är ej värd den lyckan at

få vara där, och ehuru smickrande det är för oss at du ger företrädet åt Grennatrackten, så kan denna besynnerliga smak i längden göra dig löjlig. Tig dermed, min lilla Ebba, tig för Guds skuld! och låtsa som du vore road; jag skulle verkligen mycket bättre spela din rôle. hvad jag skulle vara moderne! Den där pelegrimskragen med de åtta rimsorna måtte vara för söt; med nästa post måste du skicka mig mönster på den, ty härnäst vi reser till Häradshöfdingens, vill jag nödvändigt hafva en dylik at förväna flickorna med. Den gamla blinda gumman som vi af våra handpenningar underhålla, leds mycket efter dig — hon ber helsa. Jag går til henne alla dagar en stund och talar med henne om min Ebba. Som förr, ömsom skratta, ömsom gråta vi tilhopa. Jag plåckar hvar dag en korg med smultron, hvaruti vi tilsammans äta din skål, under Syrenhäcken framför hennes stuga. — Hvad mina nyheter äro litet interessanta, emot dem som du kan gifva från den lysande huvudstaden. Här passerar ju ingen

ting, alla dagar likna hvarandra; om jag ändå kunde få någon händelse, rolig eller ledsam, lika godt, at berättat dig, ty jag fruktar at mina bref bli bra enformiga, äfven deruti at de alla komma at innehålla försäkran om den varma vänskap som mitt hjerta evigt skall hysa för dig. —

Hilda Liljefält.

III Brefvet.

Ebba Löfvenstjerna til Hilda Liljefält.

Stockholm den 4 Juni 18..

Ält sedan jag skildes från dig, min söta Hilda, har jag ej haft så glada ögonblick som dem ditt bref skänkte mig. Jag tackar dig af hela min själ för det nöje du dermed gjort mig, och för den tröst som du derigenom beredt mitt hjerta. Men ehuru högt jag värderar din saknad som du deruti så fullkomligt målar, måtte jag ändå bedja dig, bästa Hilda, at ej så lifligt skildra *Dens* känslor som et obevekligt öde dömmet mig at för-

saka. Jag måste neka mig den trösten at veta mig vara saknad, och at emottaga dessa indirecta helsningar från en Vän som man befäller mig at aldeles glömma. Min Mor tål ej at jag nämner Hjalms namn; hon har förbjudit mig at tänka på honom, och i min Fars närvaro fordrat af mig et löfte at ej skriftligen söka underhålla det minsta hopp hos din Bror. Jag lyder med smärta, och du ser således at beskrifningen af Hjalms saknad ännu mera skulle uppröra och föröka min sorg. Jag skulle ej heller vara nöjd med mig sjelf om jag öfverträdde mitt löfte och missbrukade det ädla förtroende med hvilket min Mor låter mig skriva til dig, och emottaga dina bref utan at ens vilja se dem; och då ej den minsta misstänka uppstår hos henne, då hon som ännu så litet känner mig likväl förlitar sig så fullkomligt på helgden af mitt gifna löfte, måste jag rättfärdiga hennes förtroende och visa at jag förtjenar den goda tanka som hon fattat om mig; detta är et behof för mitt hjerta. Jag ville så

gerna göra mina föräldrar glädje, då jag ej sjelf kan njuta någon.

Jag var i förgårns på en stor Bal, hvilken skulle mycket roat dig. Den öfverträffade vida alla de begrepp vi gjort oss om de Stockholmska Balerne. Men med den sorgliga sinnesförfattning hvaruti jag befinner mig, kan du väl föreställa dig, at jag gjorde slät figur på en Bal. Jag fann den också odräglig; alt var så lysande och präktigt, men så konstladt, så tvungit; nöjet och munterheten voro knappt tecknade på något ansigte, och det nya granna sättet at dansa, ehuru vackert jag fann det, förekom mig nog studerat och besvärligt. Jag som tilbringar två timmar hvar förmiddag med en Fransysk Dansmästare, bad förgäfves min Mor at på denna första Balen få vara blott åskådare; Jag måste göra henne til viljes at dansa, och jag vet ej hvilken ond genie ingaf alla, den nycken at dansa med mig. Den ena danseuren efter den andra, lät presentera sig för min Mor och mig, och denna ceremonie slutades altid med en uppjudning

til mig. Jag veste slutligen ingen undanflyckt, och mitt tålamod hade säkert förgått, om jag ej sedt, at alt detta särdeles behagade min Mor. Ibland denna fladdrande svärm af Fjärrillar, voro i synnerhet tvenne, som visade mig en särdeles uppmärksamhet. Den ena är en ****Råd, mycket smal, mycket fin, mycket satirisk, mycket kruserlig, och mycket ledsam. Han kysser min Mors hand hvarannan minut: talar om goda ton, beskriver alla sina förnäma bekantskaper och har en façon at berätta som gör den alfvarsammaste sak lika löjlig och besynnerlig som han sjelf är. Med alt detta har han ändå vetat tilvinna sig min Mors vänskap och hon berömmar honom halfva dagarne. Hon beundrar hans tusen infall, och ville gerna, at äfven jag gjorde det. "Se där en Man som skulle göra en förnuftig flicka lycklig sade hon i går, då han varit här på förmiddagen för at fråga huru vi mådde efter Balen, och berättat tjugu anecdoter, den ena mer impertinent än den andra. "Men min bästa Mamma, svarade jag, han

talar ju illa om alla människor." —
"Ja! ser du, det är just ett bevis på
"hans goda omdöme, han ser och mär-
"ker allt; intet fel, ingen svaghet
"undfaller honom." — "Men det är
"just intet bevis på et synnerligen
"godt hjerta," tillade jag. Min Mor
blef önd och fälde några bitande ut-
tryck om Romangriller, Grenna-idéer
&c &c och slutade med ett loftal öf-
ver ****Rådets verldskännedom samt
befallning at vara särdeles artig emot
honom. — Den andra Danseuren lät
genom min Far presentera sig för mig.
Han är Baron och Capitain vid et
Garnisons-Regemente. Om ****Rådet
är smilig och ödmjuk, kan man ej
skylla Herr Baron för dessa fel. Med
en beskyddande mine, nalkades han
mig, och sade vårdslöst några platta
granulåter. När han börjar et sam-
tal ser han ut som ville han säga:
"hör väl på! när jag gör Er den äran
"och talar vid Er." — Under dansen
är han destrait, glömmer alltid när
han skall figurera, och är oupphörligt
sysselsatt med sina moustacher och
sin halsduk. Lorgnetten är för ho-

nom en outhärlig sak, och under det man talar vid honom iorgnerar han alltid något annat Fruntimmer. Han tror sig hafva ensamt domsrättigheten öfver Skönhet, Talanger, Moder, och om man vågade vädja från hans dom, skulle han finna sig högst förundrad och förolämpad. Min Far finner honom likväl ganska älskvärd, och tyckes med nöje se det öfverlägsna bifall hvarmed han hedrar min ringa person. — Ack min bästa Hilda, du tror ej hvad jag finner dessa menniskor underliga och besvärliga, och hvad jag saknar Landsbygden och de glada, ökonstlade Vänner jag där ägde!

Jag läser mycket och får goda böcker af min Far; jag bjuder til at förströ mig — jag strider mot mitt hjertas ömmaste känslor — men ack! — skall jag väl nånsin segra öfver dem, och vänja mig vid detta nya lefnadsätt, som man här finner så gudomligt? — Adieu! Hilda! min enda, min älskade Van! helsa min Faster, och *alla* andra — dock nej! helsa icke — jag bör icke glömma

mitt löfte, fast än uppfyllandet deraf,
söndersliter mitt hjerta. — skrif snart
till din trogna

Ebba.

IV Brevvet.

Hilda Liljefält til Ebba Löfvenstjerna.

Sjöviksholm den 7 Juni 18--

Nå! min bästa Ebba, nu har jag så mycket besynnerliga saker at berättat dig, så jag ej en gång vet huru jag skall börja. — Ett Äfventyr, min Vän — en aldeles Romanlik händelse — hvaruti jag sjelf spelar en rôle, skulle du väl kunna tro det: — Denna gången skall mitt bref blifva ganska intressent, och jag gläder mig åt huru nyfiken du redan måste vara. — På det du ej må dö af otålighet börjar jag nu min berättelse. Jag nämde sist at Hjalmar lofvat mig en Romance, hvarom jag så ofta påmint honom, at han sluteligen för en stund vaknade utur sin ömma dväla och componerade Romancen, den

jag samma eftermiddag beslöt at sjunga vid Brahehus. — Det var en skön afton; jag gick upp til Borgen och satte mig utanför vestra Muren på vår vanliga Sten, Hatt och Schal kastade jag i gräset, tänkte en stund på min Ebba, och började sjunga:

*Tyst och häpen Vandringsmannen går,
När den vilda stormen rysligt hviner,
Kring det Fästets hotande Ruiner,
Som på höga klippan ödsligt står. —
Denna nejdens tystnad fordom stördes
Uaf Jaghorn, och af Pukors slag,
Och från dessa stolta murar hördes
Kämpars sorl i muntra dryckeslag.*

*Bygdens unga Flicka här förbi
Skyndsamt efter solens nedgång hästar,
Skygga blickar uppåt Fästet kastar,
Rädd för Spöken och för Ugglors skri.
Förr på Borgen Tarnans sänger röjdes
Ibland gyldne Harpors lena ljud,
Och harmonisk hennes lofsång höjdes
Så til Kärlekens som Vinets Gud.*

*Borgens Herre uti fordna dar,
Peder Brahe, upphöjd öfver alla,
Ägde*

Ägde flere tusen at befalla,
Hög och Ädel, Rik och Mächtig var.
Länge ren den kalla jorden döljer
Denna lyckans gunstling i sin famn;
Och från glömskan som hans minne höljer
Lefver knappt hos hyddans son hans namn.

Dödlige! uppå din banas lopp
Smickras du i ditt förmättna sinne
At bli gömd i efterverldens minne? —
Ack! du irras af et fåfängt hopp. —
Denna önskan ej mitt hjerta dårar,
Hilda, när hon slutat sina dar
Önskar endast at få några tårar
Af de Vänner som hon lemnar kvar.

Glad, och obemärkt, hon hvar minut
Af sitt lugna lif så lycklig finner;
Och vid hennes muntra år försvinner
Snart en sorglig tanka på dess slut. —
Skall hon en gång lyda Hymens lagar;
Må då Hildas Make glad och fri,
Likna Riddarn i Gref Peders dagar:
Tapper, Redlig, Öm och Trogen bli!

Som jag slutade dessa rader af
första Coupletten hörde jag et buller
bakom mig, och en karlröst, den vack:

raste jag någonsin hört, upprepade behagligt dessa orden:

*Jåt! lik Riddarn i Gref Peders dagar
Skall han tapper, öm och trogen bli! —*

Förskräckt fattade jag hatt och Schal, reste mig hastigt opp och ärnade gå, då i detsamma framträdde från Muren en ung Karl, klädd i gröna Jagtkläder. En mössa med Officerscocarde gjorde at jag genast kunde sluta til hans stånd; i ena handen hade han en stor Portefeuille och den andra räckte han mig, då han i detsamma såg mig hoppa utför några branta stenar. — "Tillåter Ni ej en af Gref Peders Riddare at ledsaga Er?" frågade han leende. Hans öppna Physionomie behagade mig, min räddhåga förgeck och jag svarade honom? "Jag tror ej på Andesyner och behöfver ej heller en ledsagare från andra verlden, i synnerhet som jag torde känna denna vägen bättre än han. — "Så blif då min ledsagerska, Sköna Okända! sade han, det är ju en så vacker gerning at visa en vissefalande Pe-

"legrim, den rätta vägen." — "Nå väl!
"Herr Riddare! men först måste jag veta
"hvertåt Ni ställer Er Pelegrimsfärd,
"Ert namn, och Ert Skyddshelgon."
— "Mitt namn! Åh! det är ganska
"Ridderligt, ty jag heter Segersvärd
"— min vallfart var nu endast be-
"stämd upp til Ruinerne, för at af-
"teknä dem, och något Skyddshelgon
"har jag icke valt mig; ödet har der-
"emot skickat mig en Skydds-Engel,
"men jag vet ej dess namn — skulle
"Ni ej vilja säga mig det?" — "Jag
"känner ingen Engel," Svarade jag,
"missnöjd med desse Complimenter,
"Jag känner blott en flicka, som all-
"deles icke tycker om Smicker." der-
"på visade jag honom gångstigen som
"förer ned åt Staden, tog afsked af ho-
"nom, och valde sjelf vägen nedom ber-
"get som går tvertöfver landsvägen til
"vår Trägård. När jag gått några steg,
"vände jag mig om, jag vet sjelf ej
"hvarföre, och feck til min stora förun-
"dran se, at den främmande följde
"mig på något afstånd. Jag skyndade
"framåt, men som jag icke ville han
"skulle märka, at jag verkligen börja-

de bli rädd, sagtade jag åter min gång — han nalkades och sade med en vördnadsfull ton! "Då Ni nekar mig den lyckan at gå i Ert sällskap hoppas jag Ni ej tar illa, om jag på afstånd ser at Ni kommer lyckligt hem." — Jag tackade honom och sade at jag hundradé gånger gått denna vägen ensam, och at jag således icke ville hindra honom at fortsätta sin Pelegimsfärd. — "Tillåter Ni mig då i morgon at få uppvackta Er? Jag har en grace at begära af Er, som Ni väl icke kan hafva den grymheten at neka mig. Jag önskade at få afskriva den Romancen som Ni Sjöng så förtjusande; den skall dagligen påminna mig det skönaste ögonblick i min lefnad!" — Härvid såg han så bedjande ut, at jag omöjligt kunde afslå hans begäran. — "Min moster, sade jag, skall med nöje emottaga Er" — jag kände at jag rodnade, jag vågade ej se på honom då jag sade detta, jag frucktade at hafva sagt hvad jag ej bordt, då jag beviljade hans besök, men när jag rätt tänker derpå, så vet jag ej huru jag eljest skulle svarat. — Han blef

ganska glad, och jag skyndade mig hem, där jag genast för min goda Moster berättade hela saken. — Honskrattade mycket åt min händelse men bad mig hädanefter ej mera ensam besöka borgen. — Följande eftermiddagen, just som min Tante och jag, satt och talade om detta äfventyr, sågo vi genom den öppna Salsdörren, huru en grann Wienvagn körde upp på gården. — Segersvärd inträdde och bad mig presentera sig för min Moster. Här ser Moster, sade jag, en Riddare från gamla Gref Peder Brahes Hof, han heter Segersvärd. Vidare får han sjelf säga. Han tillade: at han var Major vid Lif-Regemens Husarer hvars Uniform han bar. — Han berättade sedan helt otvungit sitt möte med mig, hvartil han lyckönskade sig, som han sade. Han påminnte mig om Romancen, hvilken jag vid mitt Forte-Piano måste sjunga, han copierade den, och bad at i utbyte få lemna mig en tafla som han på förmiddagen slutat öfver Utsigten vid Brahehus. — Du vet at vi alltid önskat oss et utkast af denna förtjusande trakt och Segersvärd's målning är

förträfflig, — Jag blef litet flat då jag fann min figur aftecknad i det ögonblicket min Riddare tilböd sig at ledsaga mig — mitt ljusblå Skärp, blomorna på min hatt, alt hade han anmärkt — Ja, han målar excellent och är just nu stadd på en resa som han ofta gör under denna årstiden, för at afteckna vackra ställen och öka sin Samling. — Han visade oss sin Portefeuille, och ställde sig så väl in hos min Tante, at hon biföll hans anhållan at ofta besöka oss; sedan har han varit här mäst alla dagar, och — nu til det märkvärdigaste — han har i går anhållit hos Moster om min hand. — Förut var här så muntert så ovanligt gladt; jag ansåg honom som en gammal bekant, men nu, är jag mera brydd i hans sällskap. — Han går i en orolig längtan at veta sitt öde, jag bäfvar litet at förändra mitt, och Moster är betänklig. Hon har skrivvit til flera af sina vänner för at få veta hurudan menniska denna Segersvärd är; jag tror mig redan känna at han är en ädel och uppriktig man, men huru lätt kan man ej bedraga sig och detta steg är så viktigt. Jag är

mera lugn än min Tante, ty jag har öfverlemnadt altsammans til henne, och beslutit at vara nöjd, huru hon än må afgöra denna sak. Den började så intressant — men just derföré måste jag vagta mig väl, at ej mitt hjerta må fatta något beslut förr än min Tante. —

Adieu! Bästa Ebba! Beskrifningen på din Baron och din ****Råd är rätt comique — jag tycker mig se dem — men ingen af dem unnar jag min Ebbas hand; — Nej! lefve våra Riddare vid Brahehus! Jag väntar snart et bref af dig och så snart här förefaller någon ting märkvärdigt, har du skriftlig berättelse derom. —

Hilda

V Brevet.

Göran Segersvärd til Öfverste D*****

Sjöviksholm den 10 Juni 18--

Victoria! min Vän! — skicka mig snart dina tjugufem bouteljer Cham-

pagne, ty du har förlorat ditt vad. Du påstod, at jag aldrig skulle finna något fruntimmer passande för mig, som alltid hittills haft så mycket at anmärka hos alla dem jag sedt; men, ser du, min Bror, nu har jag funnit en flicka précist sådan som jag önskat henne, vacker, oskyldig, glad och god. Hon älskar läsning, sjunger som en Engel, spelar Forte Piano, tecknar rätt artigt, skrifver lätt och behagligt, och, med allt detta, trufves väl hemma, och är road af hushållningen. — Och hvar tror du väl at jag funnit denna sällsynta Kle-nod? — I sjelfva Småland — i trakten af Grenna. — Du undrar — du tror ej detta är möjligt — Ja! Jag ville i början knappt tro det sjelf. — Jag måste väl säga dig hvem hon är. Det är en ung Fröken Liljefält, som är hos sin Moster en gammal Fröken Löfvenstjerna — gumman är rik och har upp-födt Hilda Liljefält sin systerdotter, jemte en Brorsdotter som nyligen lem-nat hennes hus. Hildas föräldrar äro döda, hennes arf är obetydligt, hon ärså-ledesej hvad man kallar förmögen, hvil-ket Naturen ersatt genom den lyck-

ligaste förening af utseendets behag och hjertats egenskaper. — Men hvar, och huru har du gjort hennes bekantskap? frågar du. — Ja, Bror! det är just det besynnerligaste af allsammans, en verklig ödets skickelse; men hvilket alt postbudets snara afgang ej tillåter mig at nu detaillera, utan måste sparas til nästa post. Jag vil här endast nämna, at sedan den mäst oväntade och lyckligaste händelse förskaffat mig först den unga Fröken Liljefälts och sedan des Tantes, den gamle Fröken Löfvenstjernas bekantskap, har jag här på den senares vackra Egendom passerat flere dagar under hvilka jag lärde allt mer och mer at värdera Hilda och anhöll sluteligen om hennes hand. Tanten som är Kronan för alla Tanter, och en verkligen älskvärd gumma, svarade på Hildas vägnar, at hon ville närmare förklara sig i det ämnet efter någon tid, och bad mig tilbringa denna tiden hos dem. Jag är således nu här nästan som barn i huset, och tycker mig vara i Eliséen. Om förmiddagarna promenerar jag til häst med Hilda och hennes Bror, som

är Lieutenant vid Smålands Dragoner, en
 interessant ung Karl. Du skulle se Hil-
 da i sin nätta mörkblå ridklädning,
 med hvilket behag hon styr sin häst,
 och huru hon lätt som en Zephir hop-
 par upp i Sadeln. När hon syr, sitter
 jag bredvid henne och målar: ibland
 sjunger jag Duetter med henne eller
 hennes Bror. Emot aftnarna går hon
 til en fattig gumma, för hvilken hon
 har mycken ömhet, och läser ibland
 hela timmen högt ur någon andlig bok
 för denna blinda gumman, som välsig-
 nar henne och anser henne för en En-
 gel. Jag är väl ledsen at då så län-
 ge förlora hennes sällskap; men jag nåns ej
 säga något derom, ty när hon åter-
 kommer, är hon dubbelt gladare: hon
 ser då sjelf så lycklig ut och hennes
 glädthet är förenad med et uttryck
 af känsla som jag ej kan beskrifva,
 men som är högst intagande. Tanten
 fortsätter imedlertid ännu sina efter-
 spaningar angående min person, och
 det förundrar mig visserligen ej, at hon
 vil noga veta åt hvem hon ger den
 dyrbara gåfvan af Hildas hand. Jag
 förmodar dock (så hvisskar hoppet til

mitt hjerta) at resultatet skall utfalla efter min önskan, och afbidar, utan särdeles frucktan, om några dagar hennes beslut. — Farväl min heders Bror! jag hinner ej mer. Din tillgifnaste m. m.

Göran Segersvärd.

VI Brefvet.

Ebba Löfvenstjerna til Hilda Liljefält.

Stockholm den 18 Juni 18..

Du har rätt, min Bästa Hilda, at din bekantskap med Segersvärd börjat ganska romantiskt. — Den nedgående Solen, Ruiner af et gammalt Slott, en Romance: alt det där är ju början til en högst interessant Roman; men om jag känner rätt den glada Hilda, har hon för ingen del, det mjeltsjuka öfverspända lynne, som åtföljer en Romanhjeltinna. — Jag vil ej längre skämta i detta alfvarsamma ämne som så lifligt intresserar mig — det gäller hela ditt lifs sällhet, och jag ber försynen at min Ungdoms-

vän, min syster, måtte blifva lycklig!
— Det är narraktigt, min Bästa Hilda, hvad den gamla borgen är märkvärdig i din och min Historia — Det var där som Hjalmar frälste mitt lif och första gången talade med mig, om sin tilgifvenhet — ack! detta minne är på en gång så ljuft och så sorgligt! — att min Hilda äfven vid Brahehus skulle finna en Hjalmar för sitt hjerta, se det hade jag ej kunnat ana, men denna tillfällighet, denna likhet, gör, at jag ännu mera deltar i utgången af ditt Äfventyr. — Då jag för min Mor berättade det, och, kanske med någon tillämpning på mig sjelf, talade om de för oss så intressanta Ruinerna, blef hon riktigt ond; ”Jag önskar at det fatala nästet aldrig varit til, sade hon, och jag begriper ej huru min Svägerska kan tillåta en flicka, med fara at bryta af sig hal- sen, klättra bland klipporna som en stenget, för at gapa på den aldravanligaste utsigt i verlden och exponera sig för dumma historier — det är ändå lycka at den där Segersvärd intet är någon fattig stackare.” Vid

denna sårande anmärkning feck jag tårarne i ögonen, och min Mor som märkte det började genast tala i en mildare ton. Hon känner din Riddare och berömmar honom mycket; han skall vara ganska rik, och af en god släkt. Låt mig snart veta hvad beslut du tager. — Nu vill du väl kanske höra et stycke af min egen historia — den är ingen ting mindre än romanesk. Jag sysselsätter mig med läsning och med mina mästare, min Mor, med at bilda mig för stora världen, och Annette med at garnera och utstoffera mig efter hvarje ny mod Journal, som min Mor lemnar henne. Med allt detta finner man mig ändå en ganska ledsam och besynnerlig flicka i Sosieteteten; jag har ej hunnit lära mig de fria Stockholmska façonerna, en tung efterapning af de Fransyska Damernas lätta otvungna manér, och jag tviflar på at nånsin bli läraktig i detta fall. — För några dagar sedan var jag på Operan, och för mig, som aldrig sedt något Spektakel, var detta någon ting förtrollande. — Man gaf *Gustaf Wasa*, detta Mästerstycke, så

kärt, så ärofullt för hvarje Svenskt hjerta. Jag var aldeles utom mig — jag hade kunnat sitta där hela natten om piecen förtfarit så länge och äfven efter dess slut märkte jag ej at min Mor flere gånger ropade mig för at resa hem — alt hvad jag nyss beundrat sväfvade ännu, fast Rideaun var fäld, lifligt för min inbildning. Hela natten drömde jag om Hjeltar, Skuggor, Skydds-Englar, och glömde för några timmar alla de sorgliga ämnen som vanligt sysselsätta mig — Jag ämnar ofta söka denna förströelse, ty jag känner at af alla Hufvudstadens nöjen, är detta det som jag altid skall lemna företrädet, och vid hvilket jag aldrig ledsnar. Det sysselsätter hjerta och hufvud, och består ej som de stora Balerne, ni ett tomt sorl, och en konstlad munterhet. —

Jag måste berätta dig at jag sedt min Amma. Den goda gumman gret af glädje at återse mig, och jag blef också rörd af hennes tilgifvenhet; hon besöker mig alla mornar, och jag har då den fagnaden at gifva henne allehanda til sitt underhåll, ty hon är i

ganska behöfvande omständigheter. — Gumman har fått en passion at spela på Nummer-Lotteriet, och förstör derigenom, en del af hvad hon förtjenar: jag har väl sökt at afråda henne derifrån, men då hon suckande svarar mig: "det är det enda nöje jag har, och synes blifva aldeles ung på nytt, då hon blott får tala om sina numror, så kan jag ej fördömma hennes lilla dårskap. Man måste unna ålderdomen alt hvad som kan muntra den, och strö blomster på dess svåra bana. Jag ger gumman pengar at köpa Lottsedlar för, och om jag då någon gång rådslår med henne om valet af numror, då är den beskedliga Maria aldeles förtjust af sin Fröken. — ****Rådet och Baron äro här alla dagar, och hafva båda två gjort mig den höga äran at tillbuda mig sina dyrbara personer — Jag säger nej! mina Föräldrar gifva dem hopp, men, (hvilket är lyckligast för mig) de äro ej ense om det val jag bör göra. Min Mor prisar ****Rådets förstånd och fina belevfvenhet, min Far deremot, som gammal Militaire, vil helst åt en sådan ge sin

dotter, och beskyddar den beskyddande
de Baron. Vore mina Föräldrars tycke
förenadt på en och samma person,
hade jag svårade at emotstå deras be-
mödande, men i alla fall skall jag al-
drig knyta et band som mitt hjerta
ej kan gilla, det vil säga, at jag för-
blifver ogift, efter mina föräldrar ej
bifalla den enda böjelse som kunde
bereda min verkliga sällhet. — Adieu!
min egen Vän! jag afvaktar med otål-
lighet ditt nästa bref, och innesluter
mig i din Vänskap.

Ebba

VII Brefvet.

Hilda til Ebba

Sjöviksholm den 26 Juni 18.-

Jag skyndar at stilla din nyfiken-
het, och börjar derföre mitt bref med
den gamla airen ur Arrestanten:

Ja! mitt giftermål är fast beslu-
tit &c. &c. men nu måste du bereda
dig på et af Tantes lustiga upptåg. —

Hon hade fått Svar på alla sina bref och förfrågningar, hvilka alla öfverensstämde til Segerswärds beröm; fjorton dagar voro förflutna, han begärde at få veta sitt öde, och äfven jag, bad min Tante afgöra denna saken. Hon begärde ännu några dagars uppskof, och rådfrågade mig ofta vänligt; men då jag en dag uppriktigt sade henne, at om hon gaf sitt bifall skulle jag med nöje lemna mitt, skakade hon betänkligt på hufvudet och svarade ej vidare. — Jag började blifva litet orolig, emedan jag verkligen fattat tillgifvenhet för en Man, som jag med hvarje dag mer och mer lärt högakta, och funnit äga en ädel och älskvärd Caractere, Tantes hemlighetsfulla utseende ökades med hvar dag—hon Sprang beställsam omkring öfveralt, stora anstalter gjordes i köket och min födelsedag nalkades. — Alt detta, tillsammans lagt, upplyste mig om någon särdeles tillställning, och när jag härtill kom ihog hennes passion för Surpriser och landtliga Fester, insåg jag lätt hennes afsigt. Den 23 Juni inföll; du vet at jag alltid om morgonen vän-

tades af någon liten Fête, men nu helsade man på hvarandra vid Caffébordet helt vanligt; ingen låtsade komma ihog den märkvärdiga dagen; Tante fjäskade och var i beständig rörelse, och Hjalmar sade at han måste resa bort straxt efter middagen. Jag började verkligen undra hvad som förehades. — kl. 5 föreslog Tante en Promenad; "Jag hade väl lust, Sade hon, at gå upp til Brahus, jag har ej på et par år varit deruppe." När vi nått höjden ville hon at man skulle sätta sig på stenarne utanför den förfallna Muren. Vi talade en stund om Ut-sigten, och förestälde oss huru Bergen skulle sedt ut i sin fordna pragt. — "Är du intet rädd, sade Tante til mig, när du går här helt ensam, at Gref Peder kan Spöka och jaga bort de der näsvisa flickorna, som tagit sig före at grassera i hans slott? jag spår at du en gång får se andar här." — "Det skulle roa mig rätt mycket, svarade jag, och jag skulle gerna Språka en stund med en Riddare från dessa förfutna Secler. — Et starkt buller hördes — några stora stenar nedrullade,

— muren öppnades — och en Jernbeklädd Riddare framkom genom öppningen. — Hans hjälm var slutet och på hans sköld stod Braheska vapnet. — Jag vet ej huru det kom sig, men jag ryste, och Segersvärd hastade emot honom, men Tante hindrade honom derifrån. — "Hvem är den förmättna som störer min hvila och ofredar mitt slott." sade den svarta Riddaren. — "Se där står hon, sade Tante, jag öfverlemnar henne til Er hämd." — "Den skall också blifva exemplarisk", Svarede Riddarn Hon skall aldrig kunna förgäta den. — Men Ni, min Fru, som tyckes ogilla hennes djerfhet, tillåt at jag på gammaldags gästfritt sätt emottager Er i min Borg." — Han räckte henne handen och förde henne in genom stora dörröppningen, hon vinkade åt mig at följa dem — Segersvärd stod helt förvånad — "Nå! min Riddare, sade jag, vil ni ej ledsaga mig, eller måste jag gå ensam då min Tante bemäktigat sig värden i huset?" — Vi gingo in. Den stora salen var helt och hållit klädd med grönt — guirlander af Törnrosor och blommor häng-

de rundt omkring väggarne och bildade mitt namn — i fonden var et altare, på hvilket stod en liten skön gosse som föreställde Cupido — på sidorna om Altaret voro Häradshöfdingens dottrar klädda som Nympher, och sjöngo verser — Riddaren fattade Segersvärd och mig vid handen och förde oss fram til Altaret — ”Se der min hämd,” sade han och förenade våra händer — Cupido kastade på oss en krans af Myrten och Törnrosor, och i det samma omfamnades vi af den goda Tanten. — Den svarta Riddaren kastade af sig hjelmen, och det var — min Bror. Hela sällskapet som bestod af alla våra grannar, lyckönskade oss, jag var Fästmö och veste knappt huru jag blifvit det. — Under det musiken exequerade en vacker Marche, satte Hjalmar på sig hjelmen och nalkades ett stort bord med förfriskning, Confect och Bålar; han tog den stora Pocalen som varit sal Morfars, och tömde den til vår välgångs skål. Derpå räckte han välkomst Bägaren til Segersvärd och mig och sedan til hela sällskapet. — Sedan man druckit alla

skålar, proponerade Segersvärd (som nu mera af oss alla kallas blott: Görän) Gref Peder Brahes, och Borgens Skål, som dracks under muntert sorl. — Den nedgående solen påminnte oss slutligen at gå derifrån. Vid vår hemkomst var et stort bord dukat; i Salen — en krokän med hjertan stod der så pryddlig, och min Tante var nästan lika lycklig som jag. — Efter maten dansades et par timmar — du gissar väl hvem som började Angloisen och med hvem jag valsade. Med et ord: min tjugonde födelsedag slutades ganska gladt. — Ack! om du sedt huru Hjalmar, med tårar i ögonen önskade mig lycka! — jag såg det och vi förstodo hvarandra. — Min Bror, sade "jag, jag är ej fullkomligt lycklig förrän du äfven är det — men jag hoppas, ditt öde snart tager en gladare vändning." —

Tante och Görän öfverlägga nu om vår établissement, — Apropos! Hjalmar reser innan kort til stockholm i Regements ärenden — jag tror äfven at han funderar på något Accord. — Han trifs ej nu så väl

här hemma, ty vi hafva mindre tid at sysselsätta oss med honom än förr. Få nu se huru dina Föräldrar taga emot honom, ty at han både vil och bör besöka sin Morbror, är ganska naturligt — jag anar någon ting lyckligt af denna resan, och jag ville så gerna, at äfven du skulle gläda dig deråt. — Farväl! min lilla Ebba! Moster helsar, och Göran ber om sin obekanta Vördnad; han ålägger mig at ej förtala honom hos hans Älskärda tilkommande Cousine.

Hilda.

VIII Brefvet.

Göran Segersvärd til Öfverste D*****

Den 4 Juli 18 - -

Se så, min Vän, nu är det förbi med min frihet, men jag hoppas at aldrig ångra uppoffringen deraf. — Innom tre månader är jag gift, och jag börjar redan anse mig sjelf för en respectable man. — Midsommarsafton,

på Hildas födelsedag blef den stora saken afgjord, som gör mig til den lyckligaste menniska i verlden. —

För detta brefvet har du at tacka min Fästmö. Hon har en Bror, som jag nämt — han är förtvifladt kär uti en sin Cousine, men emedan han är fattig, kan han ej vinna hennes föräldrars samtycke; han vil nu poussera sig i tjensten för at på årens bana, nå kärlekens förhoppningar, och reser i dessa dagar til Stockholm för at uppgöra et accord til Sqvadron. Han föreser dervid stora svårigheter, och hoppas knappt at lyckas; denna sak ligger Hilda ömt om hjertat, och jag har lifvat henne at göra hvad jag kan til en lycklig utgång deraf. Jag har redan med förra Posten skrivit derom til min Morbror General N. — Men nu måste du ytterligare påminna gubben derom, och ålägga honom vid sin Vänskap för mig, at genomgå denna sak; Säg honom, at den rör mig lika nära som om det angick mig sjelf, och at jag skall hafva honom en evig erkänsla derföre. — Jag håller mycket af min tilkommande Svåger; det är en

käck och braf gosse — blott något för mjeltsjuk — jag tilskrifver det hans olyckliga passion, och beklagar den syndaren; så befängd kunde jag aldrig bli at jag vore kär utan hopp. — Arrangera nu denna saken förståndigt; om den lyckas (som jag ej tviflar på, då du ger ditt förord) så tilskyndar det mig en öm tacksägelse af min vackra Fästmö, och du skall til belöning, på vårt bröllopp, blifva presenterad för henne som min bästa Vän — du blir då säkert äfven hennes, och denna titel är värd, at man gör något för des erhållande. Oföränderlig Agtning och Vänskap!

Göran Segersvärd.

IX Brevet.

Ebba til Hilda.

Stockholm den 16 Juli 18 - -

Du kan ej föreställa dig, bästa Hilda, huru jag längtade efter ditt bref, och med hvilken rörelse jag läste

ste det. — Af hela mitt hjerta önskar jag dig lycka til den vigtiga förbindelse du ingått. Mätte Segersvärd alltid lika förtjena din ömhet! alltid veta at värdera den förträffliga maka han får! ja! han skall ej kunna annat — min älskade Hilda skall beständigt bli lycklig och jag skall med Vänskapens rena glädje, se min spådom uppfylld.

Du är nu lugn, och ser blott en leende framtid — ditt lif framflyter utan några sorgliga omväxlingar — Men ack! Så lugna, sköna dagar äger icke din Vän, och förtjenar kanske icke at äga dem — ty oagtadt alla mina gifna löften, är jag ändå i tysthet bra oförständig. — Jag ville gerna förborga det för mig sjelf om jag kunde — men då jag icke kan det, så måste jag också bekänna det för min Syster Hilda — jag är ju icke van at dölja någon af mina tankar för henne. — Hjalmar är här. Jag har återsett honom — hvad jag var glad, och hvad jag gerna velat säga honom huru glad jag var! Han kom upp i lördags förmiddag för att lemna et bref

från Tante, til min Far och mig. — När han steg in, utropade jag straxt, "Ack! se där kommer Hjalmar!" och skyndade emot honom; et strängt ögonkast af min Mor förebrådde mig at jag ej återhållit detta första uttryck af min känsla — jag blygdes, ty hon hade rätt — jag felade ju emot mitt löfte. — Min Far helsade ganska kallt på Hjalmar, men blef sedermera något höfligare, och bad Hjalmar följa med sig in uti hans rum. — "Mina Fruntimmer, sade han, taga sällan emot besök om förmiddagarne, och deras tid är nu så upptagen af bjudningar för flere dagar, att jag ej vet huru snart vi kunna få den fägnaden att se dig hos oss till middagen." — Hjalmar kastade en sorglig blick på mig, och följde långsamt ut med min Far. — Jag fick en vidlöftig förmaning af min Mor i anseende til Hjalmar, och har sedermera ej återsedt honom; men jag har ändå någon ting interessant at berättat dig om honom — et vackert drag, hvaruti du skall igenkänna hans beskedlighet och goda hjerta. — Då han gick ifrån oss möt-

te han på gatan min gamla Amma, som ärnade sig hit upp, och som han naturligtvis ej kände; det hade rägnat och gatan var slipprig — den stackars gumman halkade och föll omkull — några Herrar som stodo där skrattade öfverljudt häråt, i synnerhet som Marie ej kunde ensam stiga upp — men Hjalmar skyndade til hennes hjälp, lyfte upp henne, och förde henne in i nästa hus, där hon hyrer en liten kammare för at bo nära til oss. — Hon hade i sina tacksägelser inblandat mitt namn — Hjalmar feck veta hvem hon var, och begagnade sig af hennes erkänsla för at bedja henne framlemna et bref til mig — inom en timma var han hos Maria med brefvet, och andra morgonen kom gumman helt andtruten til mig dermed. Hon berättade mig sitt fall ock at en ung Officer hjälpt henne — "ja! min Fröken skulle sedt honom, han var så vacker som en Prins. — Ack! den söta, granna Herren i sin Uniform, som intet höll sig för god at hjälpa upp mig gamla stackare! — och ledde mig hem,

”och gaf mig pengar til på köpet —
”Han heter Hjalmar” sade hon, ock
såg forskande på mig — ”Hjalmar”
frågade jag — ”Ja! min lilla Fröken,
”bli intet ond på mig, men jag kun-
”de ej neka honom — han känner
”Fröken och bad mig lemna Fröken
”detta brevet; — han tog mig i
”famn då jag lofvade honom det, och
”sade at om jag lemnade honom et
”svar derpå, skulle han välsigna mig
”hela sin lefnad! här är det nu”! sa-
de hon och kastade det på mitt sy-
bord. — ”Hvad gör du Maria; behåll
”brevet!” ropade jag förskräckt —
”Nej! min Själ jag det gör! jag tar
”intet igen brevet det kan Fröken
”lita på nej! se det gör jag intet —
”Ack! min lilla Fröken läs det! för
”min skuld! — intet kan den stackars
”oskyldiga papperslappen vara farlig
”— om en timma kommer jag tillbaka
”och hemtar svaret, och det skall
”den söta Herrn riktigt få i egna
”händer.” Hon geck sin väg. Hvad
skulle jag göra? jag ville så gerna
läsa det — men emottaga et hemligt
bref från den som mina föräldrar för-

klarat at jag aldrig skall tilhöra! —
bedraga mina föräldrar! — ack! det
borde jag ju ej — jag tog flere gån-
ger det förföriska brefvet i handen,
men jag hade nog mod at emotstå
mitt begär at öppna det — För dig
kan jag väl tilstå at jag försökte läsa
det, utan at öppna det — men för-
gäfves! — jag lade bort brefvet och
satte mig at gråta — "Hvad skall nu
"Hjalmar tänka om mig? — kan han
"förlåta mig denna noggrannhet? —
"Ack! han skall tro sig vara glömd
"— han skall föreställa sig at detta
"sker af liknöjdhet — Om han ändå
"kunde se hvad detta offer kostar
"mitt hjerta! — Men bör jag då in-
"tet göra något för min Bror, min
"Barndomsvän? — bör jag ej låta ho-
"nom förstå, at jag vet värdera hvad
"han gjorde för Maria? — men skrif-
"va til honom! — nej! det bör jag
"ej — hvilken förlägenhet Ack! hvad
"skall jag då göra?" — Så öfverlade
jag med mig sjelf och önskade att
du varit här som kunnat gifva mig
et godt råd — slutligen feck jag en
lycklig tanka och skyndade at verk-

verkställa den. — Maria kom tillbaka. "Se där, sade jag til henne, "lemna honom åter sitt bref — jag "bör icke, jag vill icke läsa det — "bed honom icke mera skrifva — "men lemna honom äfven detta band "och säg, at jag af alt hjerta tackar "honom för sin godhet mot dig" — det var et urband virkat i silfver med penséer och som jag ärnat min Far. — Gumman gjorde väl några invändningar, men gick slutligen. — Andra morgonen hade din Bror kommit till henne; han hade varit mycket ledsen då hon återlemnade brefvet, men utom sig af glädje, då hon gaf honom bandet. — Då han hört at Maria feck pengar af mig til at spela på Lotteriet, gaf han henne äfven til några lottsedlar, och då hon af erkänsla nödvändigt ville truga på honom en af dem, som hon köpt, och påstod vara så lycklig, ville han ej göra henne misslynt genom et nekannde, utan bad henne behålla den, men välja fem numror åt honom, hvartill han lemnade henne penningar. — Gumman har i dag hela morgonen berätt-

tat för mig, om alla sina långa uträkningar dervid, samt at hon tagit fem utsökta numror och i går lemnat honom sedeln. — Nu har jag väl et litet samvetsqual öfver det där urban- det — jag borde kanske icke gifvit honom det — men, Bästa Hilda, borde jag ej på något sätt godtgöra mina Föräldrars kalla och ohöfliga bemötande mot en så nära släkting? — Jag ville så gerna på detta sätt ursägta mitt fel och försona mig med mig sjelf, — Min bästa Hilda! om du ändå vore här! Ack! jag tycker redan at jag är mera lugn, blott jag får skriva til dig — i alla skiften af mitt lif, skall jag hysa et oinskränkt förtroende til min Hilda, och hon skall alltid äga en trofast Vän, uti sin

Ebba.

X Brevet.

Hjalmar Liljefält til Hildä.

Stockholm den 28 Juli 18--

Min goda Syster! Jag har varit vid så dåligt humeur, at jag ej förr

bordt skrifva dig til; målningen af mina bekymmer skulle endast oroat dig, och jag vill ej en gång, at et lätt moln skall för några ögonblick fördunkla din glada himmel. — Men nu då lyckan på långt håll börjar småle åt din Bror, då skyndar han at meddela dig sina förhoppningar. — Jag besökte min Morbror straxt vid min ankomst, men blef emottagen på et sätt som sårade mig, och som jag endast af Ebbas föräldrar med tålmod kunde fördraga. — Jag såg Ebba blott et ögonblick, och då vågade jag ej tala vid henne, men hon har sedan genom en besynnerlig hazard fått tillfälle at låta försäkra mig om sin välvilja. — Bedröfvad och modfälld öfver min Morbrors kalla emottagande beslöt jag at i hast afgöra mina angelägenheter, och hasta ned til min tröstande Ängel, til Dig. — Jag framlemnade Segersvärds recommendations-bref til General N., blef mycket artig bemött, och feck innom några dagar mitt accord uppgjort och säkert löfte om Sqvadron: — nu felades mig penningar; — min Tantes borgen an-

togs, men man ville genast hafva en del contant, af accord-summan. Jag var i största förlägenhet då jag i en hast feck mera penningar än som behöfdes at fullkomligt betala hela accordet — Jag hade af en särdeles händelse fått en Lottsedel, och föreställ dig min glädje och forundran, at vinna en qvatern, och oförmodadt befinna mig utan skuld och Ryttmästare med en årlig inkomst af 2000 R:dr Banco. — Jag är innerligen rörd af Försynens styrelse, och hoppet börjar åter insmyga sig i mitt hjerta. — Rytget hade emedlertid utbasunat min lycka och jag beslöt at åter göra ett besök hos min Morbror. — Jag valde nu en eftermiddag: rummet var uppfyllt af folk, och man lyckönskade mig på alla kanter. — Min Morbror syntes til och med ganska artig, men på hans blida makas anlete, såg jag skrifvit med tydliga bokstäfver: "Nå! hvad vill nu den fatala Cousin här igen!" jag nalkades småningom til Ebba, men ej et enda ord kunde jag säga henne, som ej skulle höras af en fördömd ***Råd, som icke et ö-

gonblick lemnade henne, och hvilken hennes Mor visar en särdeles välvilja. — Man bad mig stanna kvar til soupén, och jag feck den lyckan at blifva placerad vid min Mosters spelbord. — Ack! huru gerna hade jag ej i stället tilbringat aftonen vid Ebbas sybord! men jag ville ställa mig in hos hennes Mor och vågade derföre ej neka; jag tappade med grace, Tanten vann, och blef nådig. — Nu ärnar jag om några dagar formligen anmäla mig hos min Farbror för at begära hans Dotters hand — och är derföre i en orolig sinnesförfattning. ***Rådet, beskyddad af Modren, som äger så mycket välde öfver sin Man, är en farlig Rival; men skall han väl någonsin vinna Ebbas bifall? och jag — skall jag väl kunna smickra mig at en gång vinna hennes Föräldrars?

Jag skrifver väl med denna posten til din fästman och tackar honom för dess verksamma recommendation, men om du äfven gör det, på mina vägnar, skall han säkert af goda skäl finna min tacksamhet mycket behag-

ligare och du skall derigenom ännu mera föröka de känslor af Vänskap och tilgifvenhet som jag in i döden hyser för min goda Hilda.

Hjalmar.

XI Brevvet.

Ebba til Hilda

Stockholm den 8 Augusti 18 . .

I dag har jag flere stora händelser at förtälja för min Bästa Hilda. — Hjalmars vinst på Lotteriet och befordran til Ryttmästare vet du redan, ty han har sagt mig, at han underrättat dig derom, men hvad du kanske intet vet, är at han af de 8000 R:dr han vann, gifvit Maria 500 af tacksamhet för hennes lyckliga val af numror. Gumman är nu så förnöjd, och så pratsam om sitt Lotteri och sin välgörare at hon ordentligt plågar mig med sitt pladder. Ännu en angenäm händelse har jag at förkunna, och för dig som ser alt couleur de rose, börjar

jag med det lyckliga, och kommer sedan helt oförmärkt med skuggorna på min tafla. — Den förnäma Baron har öfvergifvit mig, och lemnat mig åt mitt olyckliga öde och min dumma Smäländska smak. — Jag borde nu som Sapho af sorg och förtviflan kasta mig i Norrström, men vet du hvad jag gör i stället: jag skrattar — kanske är det et utbrott af min förtviflan. Ja, min söta Hilda! Herr Baron med sin präktiga Tschacko, sin lorgnett och sina distractioner, har funnit för godt at kasta ögonen på en rik Grosshandlerska från Götheberg. — Hon är helt ung, ser bra ut, är öfverdrifvit grann, dricker gärna Thé, mycket vin, och talar bra Engelska. — Denna nykomna är den uppgående sol som alla beskåda, och som Herr Baron hoppas skall lysa endast för honom — Jag åter fagnar mig at han ej mera synes på min Horizont. — Min Far som ej kan tåla ***Rådet, var väl i början något stött öfver Barons förändrade tänkesätt, men har nu glömt honom och blef mera artig mot Hjalmar. — Din Bror som märkte detta, passade på til-

fället och begärde min hand. — Min Far svarade at det skulle bero af min Mor åt hvem hon ville gifva sin dotter, och min Mor — Ack! min Bästa Hilda, huru skall jag uttrycka min smärta! — Min Mor, gaf honom aldeles afslag. — I min förbittring häröfver gaf jag i går ****Rådet sin tilbörliga korg, och förklarade honom ganska bestämdt, at jag aldrig skulle förändra mitt tänkesätt i anseende til honom. — Jag såg at han blef ond; men vet du hvad han svarade? han skrattade och sade: "detta är *effective-ment* ganska *curiöst*; det är blott af "Estime för Er fru Mor som jag *avancerat* denna *proposition*, jag såg väl gennast at vi icke kunde *convenera* hvarandra, at ni icke är road af hvad jag kallar *Société*, men jag *imaginerade* mig at vårt *parti* redan var *arrangerat* emellan Er och Er Mor — men då jag nu ser, at ni icke lärer *chagriner* Er deröfver min fröken, så återtager jag min frihet med mycket *plaisir*" — Nu geck han springande sin väg, och trodde at han på det högsta hade förödmjukat mig — jag är glad, så

glad! at vara af med dessa begge ledsamma Menniskorna. —

Den 9 Augusti 18..

Min Mor är uppretad för det jag afslagit ****Rådets anbud — Ack! min Gud! — Hon vill icke tala med mig förr än jag lofvar at åter gifva hennes gunstling hopp; och min Far har sagt mig at hon i dag skrifver och beklagar sig hos min goda Tante öfver mitt egensinniga uppförande. — Urskulda mig Bästa Hilda! — Är jag då så brottslig? förtjenar jag väl min Mors vrede? Ack! jag tycker at jag väl kunde hafva rättighet at afslå den enas tilbud så väl som den andras. — Bästa Hilda! jag är nu så trött at gråta, så jag knappast ser, och så ledsen — jag kan ej läsa, ej sysselsätta mig; jag låtsar vara illamående, för at slippa visa mig och få vara ensam i mitt rum. Gif mig et godt råd! trösta din Vän! och rådfråga min bästa Tante, huru jag bör sluta denna saken! — Farväl jag omfamnar dig i tankarna och innesluter mig i din Vänskap!

Ebba.

XII Brefvet.

Hilda til Ebba.

Sjöviksholm den 17 Augusti 18..

Ditt sista bref min söta Ebba, har gjort oss alla bekymmer. Jag deltaget uppriktigt i dina motgångar, men jag föreser et godt slut på dem. Fatta derföre mod, ty vi ha i vår stora conseil öfverlagt och funnit et medel at hjelpta dig.

Vår goda Tante tycker at du väl intet uti alt har handlat så aldeles rätt, men hon gret ändå af oro öfver hvad du lider, och det är på hennes biträde som jag sätter hela vårt hopp. — En liten oskyldig list, til hvilken hon lånar sig, skall bereda vårt lugn och som vi förmoda äfven din och min Brors gemensamma sällhet. — Din Mor har skrivit et bref til min Tante, hvaruti hon på det högsta beklagar sig ofver din envishet och olydnad. Hon afmålar ****Rådet med de fördelagtigaste färgor, och beskriver huru oförståndig du är, som nekar et så

lysande giftermål, samt slutar med at
bedja Tante förmana dig til lydriad,
och betjena sig af alt det välde hon
äger öfver ditt hjerta, at förmå dig
til din Mors önskan. — Nu skall du
få höra vår plan. — Tante ärnar sva-
ra; at hon väl ogillar din envishet:
men at hon har den föresatsen at al-
drig öfvertala någon at gifta sig, at
hon för at ådagalägga sitt missnöje
öfver ditt förhållande, ämnar aldeles
upphäfvva löftet om sitt testamente: at
hon velat gifva sin förmögenhet åt
mig om jag ej fått en rik man, men
at då jag nu, således ej kan behöfvva
hennes egendom utnämner hon Hjal-
mar til sin enda arfvinge. — Förstår
du? — det är väl at på vist sätt gö-
ra narr af din mors beslut, men Tante
tycker at hon kan tillåta sig denna
lilla hämd för den oro man gör hen-
nas Ebba. Jag hoppas din mamma
skall inse detta, och sedan den första
stormen lagdt sig, godvilligt samtycka.
Skulle detta anslag ej lyckas, så lider
du ändå ingenting dervid, ty at Hjal-
mar, ehuru han ej får veta at detta
är et skämt, likväl ej skall begagna sig

af et Testamente gjort på din bekostnad, det kan du väl finna. — Var nu ej mera ledsen min älskade Ebba! var lugn — och hoppas; alt skall gå väl. I alla fall bör man alltid behålla hoppet, och göra sin verld så glad som möjligt; det är min Philosophie. — Jag dansar genom lifvet — vist är vägen beströdd med både törnen och rosor, men jag hoppar lätt öfver de förra, och stadnar i Cadence vid de sednare — hittils har jag dansat en solo, nu blir det en *pas de deux* — ty jag har satt mig före at min Mans skall bli lika lycklig och sorgfri som jag, och at vi, alltid glada, alltid ense, skola hand i hand, muntert förtsätta lifvets långdans.

Adieu! min bästa Ebba! Tante ber obeskrifligt hälsa dig och ber dig vara lugn och förståndig.

Hilda.

XIII Brefvet.

Ebba till Hilda.

Stockholm den 24 Aug. 18 . .

Hilda! min bästa Hilda! glädjen står i taket — allt har lyckats, och jag är nu lika glad och nöjd som jag förut varit orolig och beklagansvärd. Gud välsigne! min goda Tante, som bragt saken til så oförmodad utgång! Altid, alltid har jag henne at tacka för min Sällhet. — Hon har varit min välgörerska alt ifrån min spädaste barndom, men hvad hon nu gjort för mig, detta sista drag af hennes omsorg och godhet, värderar jag ändå nästan mest, emedan jag aldrig vågat hoppas det. — Och du, min vän! äfven du har rätt til min tacksamhet — jag vill slå vad at den lyckliga uppfinningen kom ifrån dig — om så är, Hilda, hvad är jag dig icke då skyldig? hela mitt lifs glädje — men jag glömmet at du ännu ej känner förloppet, och at uttrycken af min erkänsla, så ljuf för mitt rörda hjerta, torde til en del vara dig en gåta. — Nå! hör då. — Jag satt en morgon i mitt rum ganska bedröfvad; då min Mor kom upp och sade mig at hon om aftonen hade stor Souper — at ****Rådet som ursäktat min barnslighet skulle komma hit, och at jag nu skulle bemöta honom höf-

ligt och förekommande. Jag började at gråta; jag vet ej om detta, eller det tålmod hvarmed jag så länge stillatigande fördragit hennes förebråelser, rörde henne, men moderskänslan vaknade, hon tog mig i famn, och sade at jag ej i dag behöfde afgöra saken, at det förhållande som rådde emellan oss, smärtade henne på det högsta, at hon helst önskade behandla mig som en förtrolig vän, men at jag då borde vara förståndig, at hon hoppades jag skulle blifva det, och at jag hade i mina händer, hennes högsta önsknigar, och mina föräldrars lugn. — Alt detta sade hon med en godhet som genomträngde mig — Ack! jag var så glad at åter vara försonad med min mor — denna sälla känsla segrade öfver alla andra, och om hon kunnat läsa i min själ, om hon begagnat sig af detta ögonblick — jag tror nästan jag skulle hafva samtyckt at tilhöra ****Rådet, och jag fruktade at hon skulle yttra denna begäran, ty jag var så rörd, mitt hjerta var så vekt, at jag ej kunnat neka hvad hon i detta försoningens sköna ögonblick fordrat af mig. — Jag bemödade mig om aftonen at vara lugn och äfven at vara vänlig mot ****Rådet, men jag kände tydligt at denna förställning kunde jag aldrig i längd fortsätta. Jag jemförde hans tilgjorda, satiriska väsende med Hjalmars ädla, och öppna sätt at vara — troheten behöll öfvervigten — kärleken

återtog sin rätt — och försvunnen var föresatsen at uppoffra den. Ännu några dagar uthärdade jag bittra föreställningar öfver min olydnad — min mor blef allt mera kall och min belägenhet pinsamma-re, då ditt bref i en hast ingjöt hopp och mod i mitt qvalda sinne. — Med samma post ankom Tantes bref — min mor läste det under största bestörtning — gaf mig del deraf och öfverhopade mig med förebräelser, för det jag sjelf förstört hela min lycka och alla utsigter till rikedom, som mina föräldrar velat förskaffa mig. Det var en förfärlig stund; derpå sprang hon in till min far, och förblef et par timmar inne hos honom. När hon åter kom i sallongen var hon gråtögd, och jag hörde min far säga i dörren: "Min gamla lustiga syster har bara velat "roa sig med oss -- hon förutsåg hvad "vändning allt detta skall taga — som jag "säger, Kerstin lilla, det är ju detsamma "hvilken af dem som fått testamentet, "om vi göra dem til viljes." Aldrig! aldrig! svarade min mor häftigt. — Efter en stund inkom Hjalmar hastigt, och bad at få tala vid min far. "Det kan ju "ske här likaså väl, svarade min mor, "vi veta allsammans och gratulera — "min svägerska bär sig, i sanning ganska "ädelmodigt åt, emot sin fosterdotter." — "Min bästa moster, sade Hjalmar, hon "menar kanske bättre än det synes i det- "ta ögonblick; i alla fall lider Ebba in-

”gen ting deraf — ty då min moster för-
”ändrat sitt testamente, har hon likväl
”ej kunnat förändra mitt tänkesätt, och
”aldrig skall jag på en annans bekostnad
”emottaga någon ting — än mindre på
”dens, för hvilken jag ville uppoffra alt,
”— hela mitt lif — se här min mosters
”bref — läs det — se här testamentet,
”och se här det bruk jag gör deraf. Han
”ref det midt i tu, och kastade bitarne
för mina fötter — Farväl! Ebba — sade
han, och fattade min hand — ”jag skall
”ej störa de ljusa utsigter som dina för-
”äldrar och släktingar öppnat för dig —
”du skall aldrig mera återse mig — var
”lugn, och glöm mig — Må jag ensam
”begråta våra ljuftva barndoms-förhopp-
”ningar! ”Ack! min mor! han reser!”
sade jag häftigt och föll i min mors ar-
mar — ”Nej! han blir qvar”, sade min
far, och förde honom tillbaka — ”Ja!
”för alltid!” sade min mor, och räckte
honom handen. — Jag viste ej om jag
vågade tro mina öron. — ”Är det möjligt?
utropade Hjalmar — ”Ni ger ert bifall!
”Ebbas mor omfamnar mig välsignande.
”Ack! jag kan knappt bära denna höjd af
”sällhet!” — Hvad jag sade vet jag ej —
jag tror jag bara gret — jag var ju så
lycklig! — mina föräldrar voro glada,
Hjalmar förtjust — alla voro ense — in-
ga misshälligheter — Ack! Hilda, en så-
dan afton har jag ej tillbringat, sedan vi
voro tillsammans hos min goda faster. —

Ack! sedan jag skildes från henne, hafva mina dagar hitintills varit så långa, så ängsliga — men nu — nu flyga de — jag ville om det vore möjligt tilbakahålla deras fart — de medtaga ju äfven en del af min sällhet. — Mitt bref är långt; jag måste sluta, men likväl förut ännu en gång försäkra dig om den erkänsla och tillgifvenhet hvarmed jag i döden framhärdar Din

trogna vän
Ebba.

XIV Brefvet.

Hilda til Ebba.

den 30 Aug. 18..

Ser du, at du ändå blef lycklig, min bästa Ebba, at jag spädde rätt, och at du kunnat bespara alla de ömma tårar du fällt, alla dina tunga suckar, och hela din mjeltsjuka. — Jag har ju alltid sagt dig, at ledsnad och förtviiflan tjena til ingen ting annat än at förderfva lynnet och helsan — också får du lägga dig till glasögon et par år förr än jag, derom kan du vara öfvertygad. — Min Tante skriver i dag till dina föräldrar och ber dem at få göra ditt bröllopp. Hon vil at det skulle ske på samma dag som mitt, i med.

let af November — och denna plan vinner aldeles mitt höga bifall. — Om jag den dagen skulle sakna min Ebba, vore jag icke nöjd, och så tänker äfven du, derpå är jag viss.

Välkommen då hit, min söta Ebba! hvad jag skall bli glad at återse dig! hvad vi skola omfamna hvarandra och hvad du skall berätta för mig många märkvärdigheter, om det förtjusande Stockholm, som jag väl sjelf någon gång torde få se. — Adieu! Bästa Ebba! lägg nu på minnet alla nya moder, alla nya garneringar, så at vi må kunna begagna oss af dina kunskaper i den vägen, til alla de calasen som förestå oss här i hela grannskapet.

Hilda.

XV Brefvet.

*Göran Segersvärd til Öfverste D***!*

den 19 Nov. 18--

Se så! i Guds namn, nu är jag gift man, sedan den 7:de i denna månaden, och ärnar innan fjorton dagar visa dig den aldrasötaste unga fru som finnes — min fru. — Min sväger gifte sig på samma dag som jag med sin Cousine Fröken Löfvenstjerna; hon är också en vacker och älskvärd flicka. — Du skall bli för-

undrad at dessa tvenne sköna rosor upp-
växt så här i en ödemark. — Det var
fatalt, min bror, at du ej kunde få per-
mission, för at hedra mitt bröllop med
din närvaro. Det var en rätt rolig och
munter dag. I salen från hvars fenster
man kan se Brahebus, blefvo vi om af-
tonen öfverraskade, at se hela borgen
upplyst med marechaller, hvilket på det-
ta afstånd gjorde en ganska vacker effect.
— Detta galanterie af den gamla förträff-
liga Tanten, gaf oss alla fyra en ljuf-
lugkomst, och vi sågo med gladblickar
uppåt Ruïnerne, där vår sällhet blifvit
grundlagd. — Farväl min heders-vän!
innan kort har du mig uppe hos dig,
och jag längtar efter detta ögonblick.

Göran Segersvärd,

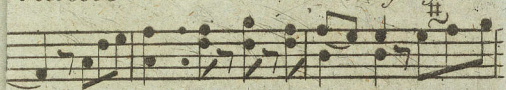

Tryckfel.

- Pag.* 18 *rad.* I står den, läs den.
— 21 — 25 står destract, läs distraït.
— 25 — 2 nedifrån står första, läs sista.
— 29 — 17 står mens, läs ments.
— 30 — 14 står mäst, läs mest.
— 37 — 19 står Sosieteten; läs Sociéteten.

Brabus

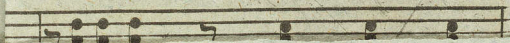
*Musiken af Direct.
Conrad Preymeyr.*

f

hä-jen vandringsman-nen

istnad fördom störedes Ut af Jaytharu

The first system of the handwritten musical score consists of three staves. The top staff is a vocal line with a treble clef, containing a melody of eighth and sixteenth notes. The middle staff is a piano accompaniment with a treble clef, featuring chords and eighth notes. The bottom staff is a piano accompaniment with a bass clef, showing a simple bass line with quarter notes.

urar hör-des Käm-pars

The second system of the handwritten musical score consists of three staves. The top staff is a vocal line with a treble clef, containing a melody of eighth and sixteenth notes. The middle staff is a piano accompaniment with a treble clef, featuring chords and eighth notes. The bottom staff is a piano accompaniment with a bass clef, showing a simple bass line with quarter notes.

dryc — kes lag.

The third system of the handwritten musical score consists of a single staff with a treble clef. It contains a melody of eighth and sixteenth notes, ending with a double bar line and two repeat signs.

Romance vid Ruinerna af Brubus

Musiken af Direct.
Conrad Preymeyr.

Andante.

Musical notation for the first system, featuring a treble and bass staff with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature. The melody is marked with 'P' (piano) and 'f' (forte).

Tyst och hä-jen vandringsman-nen

Musical notation for the second system, including a vocal line with lyrics and a piano accompaniment. The piano part is marked with 'P'.

gör, När den vilda stormen rysligt hvi-ner Kring det fäs-lets hotande ru-i-ner Som på

Musical notation for the third system, including a vocal line with lyrics and a piano accompaniment. The piano part is marked with 'P'.

hö-ga Klippan öd-sligt står. Denna nejdens lystnad fördom stordes Ut af Jagthorn

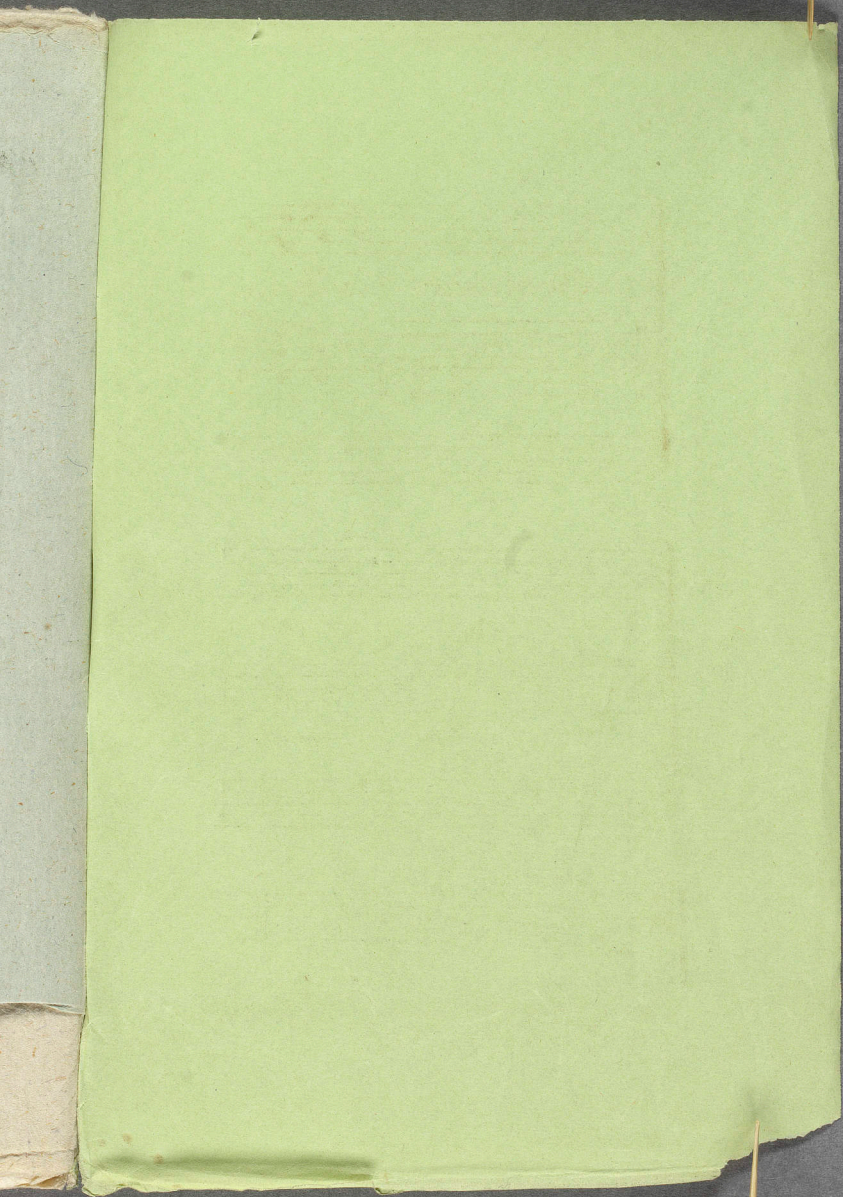
f

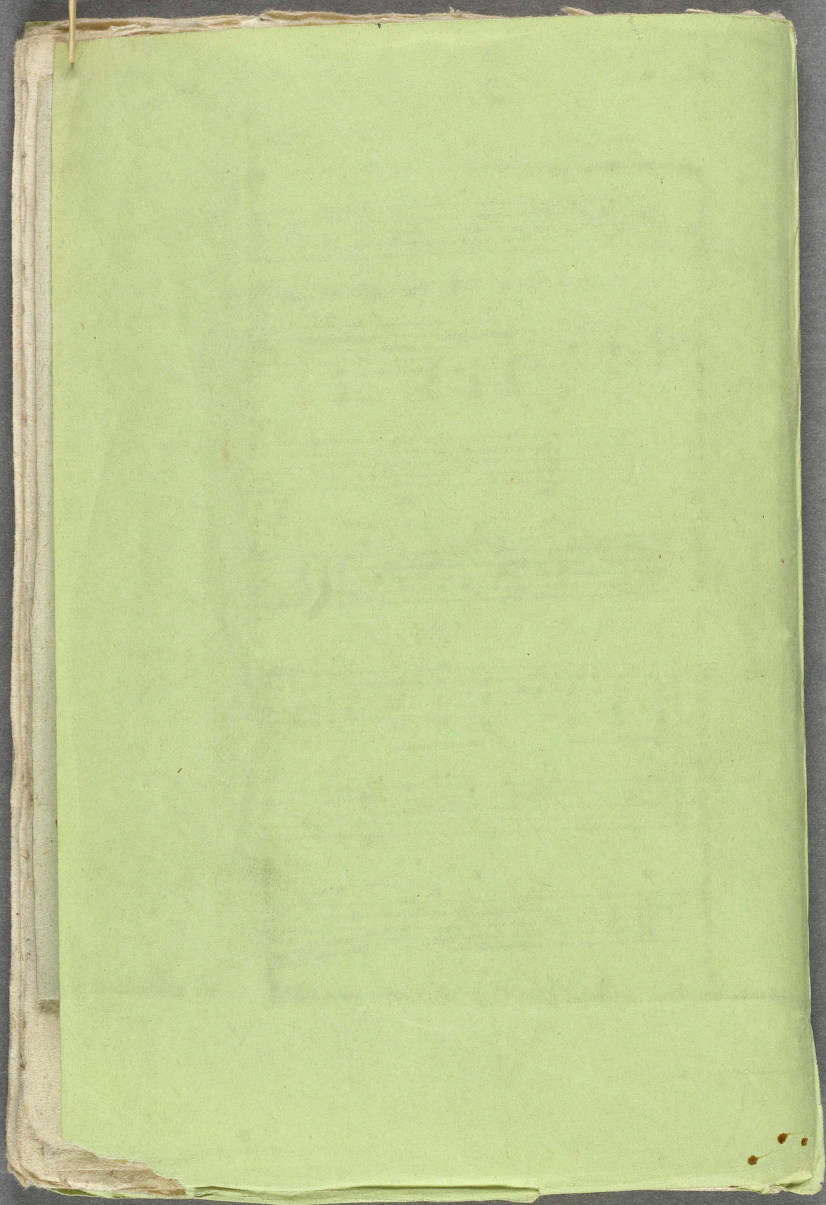
och af Pu-kors slag, Och från des-sa stol-ta murar hör-des Käm-pars

f

sort i muntra dryckes lag Käm-pars sort i mun-tra dryc-kes lag.

ff

BERGER

Sta. Ch. V. / Großschulm
d. l. l. x. oder Elba.

Silber 1816.

Papier
170-125